



Enkeli meissä

Onko sinulla joskus sellainen tunne kuin katselisit tätä maailmaa jostain ulkopuolelta, ikään kuin suuren verhon takaa? Näet ihmiskunnan hyörinän silmissäsi, voit nähdä jopa muinoin eläneet, touhunneet ja poismenneet ihmiset. Tulleet ja menneet. Katsotko heitä myötätuntoisin ja ymmärtäväisin silmin vai turhautuneena koko tohinaan? Mieleen tulee, että noinhan varmaan katselisi jokin enkeli. Tällaiseen ulkopuolisen näkijän tunteeseen liittyy tavallaan myös kevyt häivähdys siitä, että ei tarvitse olla osallisena kaikessa touhussa. Ja se tunne on helpottunut.

Kuulin jonkun joskus sanovan: Kun tiedät mikä on elämäsi 'miksi' niin kestät mitä tahansa 'miten'. Elämän kuhinan seassa saattaa olla yhtäkkiä vaikea erottaa selkeästi oman elämän 'miksi'. Mutta sitä kannattaa kuulostella. Siihen ei ole kattavaa vastausta, mutta ehkä meidän jokaisen oma 'miksi' yhdessä kaikkien muiden 'mikсийen' kanssa on elämän tarkoitusta.

Tässä ollaan lähellä paljon puhuttua elämäntehtävää tai sieluntehtävää. Elämäntehtävä ei ollenkaan välttämättä ole se mitä teemme ns. työksemme, vaikka monet kutsumustyönsä ovatkin löytäneet. Voisiko kysymystä lähestyä tunnustelemalla, mitä enkeli meissä sanoisi siihen?

Jos pystymme katsomaan elämää, ihmisiä, kaikkeutta enkelin näkökulmasta, olemme varmasti aika liki jotain, joka liittyy omaan elämäntehtävään. Nykyisessä hahmossa kokemamme elämän puitteet määrittävät ja rajaavat pitkälle sen millaista se tehtävä voi olla. Varmaan juuri sitä, mitä sydän tuntee kaikkein omimmaksi. Ajattelen, että elämäntehtävän lisäksi meillä jokaisella on suurempi sieluntehtävä, sellainen jota ei yhden elämän puitteissa ole mahdollista kokonaan toteuttaa. Tällainen ajatus antaa aivan kuin pientä aavistusta tulevasta.

* * *

Kerran pohdittiin erään nyt jo edesmenneen näkijän kanssa, montako elämää vielä on edessä. Yllättävän vaikea on itseään arvioida, mutta jonkinlainen tuntemus siitäkin voi olla. Täysin selkeä tieto kuitenkin on siitä, että tässä elämässä ei ehdi eikä pysty tekemään kaikkea mihin sisimmässään tuntee vetoa.

Jotta pääsemme tällaiseen mielen ja sielun herkistelyyn, meillä on oltava sisimmäsämme mahdollisimman täydellinen vapaus. Nyt voikin myös miettiä eroja: onko minulla Vapaus vai "vapaus" eli onko mieleni ja sydämeni vapaa itsessään, itselähtöisesti, vai määrittävätkö jotkin ulkopuoliset tekijät vapauteni rajoja? Jotta enkeli minussa pääsisi esille ja elämänuovuuteni voisi virrata vapaasti, olisi pyrittävä karsimaan sitä rajoittavia asioita elämässä.

Ajatellaanpa kuinka luominen kaikkeudessa tapahtuu. Aina jatkuva uuden luominen on vapautta syntyä, kokeilla ja kehittyä. Tuollaiseen vapauteen meidänkin olisi hyvä pyrkiä vapautumaan. Vaikeuksienkin keskellä se on mahdollista, jopa suotavaa. Silloin enkeli meissä – todellinen itse – pääsee toteuttamaan tehtävänsä.

Ja huomataan, tämä kaikki voi tapahtua ilman suuria muutoksia tavallisessa elämäsämme. Vain pieni näkökulman vaihdos: ei odoteta että ulkoinen enkeli katselee meitä, vaan annetaan enkelin katsoa meidän silmistämme.

Heikki Juutilainen